

عنوان مقاله:

تفسیر منظوم صوفیانه: ادعای تداوم وحی در زبان فارسی

محل انتشار:

دوفصنامه زبان و ادب فارسی، دوره 75، شماره 246 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد محمدی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فردوسی مشهد

محمود فتوحی رودمعجنی - استاد، گروه آموزشی زبان و ادبیات فارسی دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

قرن دهم هجری قمری آغاز شکل گیری جریان ادبی تفسیرنویسی قرآن به نظم فارسی است. این جریان تا کنون ادامه یافته و در عصر قاجار رواج بیشتری داشته است. برخی از این آثار به صورت مستقیم و برخی غیرمستقیم چونان قرآن مدعی اعجازند. محمل این ادعا نظم عروضی فارسی است؛ نظمی که تابع قرآن و در تفاهم با آن شکل گرفته است. پژوهش پیش رو مدعای مزبور را با مطالعه تفاسیر برجسته منظوم به ویژه تفسیر صفی (۱۳۰۸ق) که همه قرآن را در بر گرفته؛ مورد بررسی قرار داده و در پی پاسخ به این سوالات است: ادعای اعجاز نظم در ساحت تفسیر با چه انگیزه ای صورت پذیرفته یا چه عواملی بستر چنین مدعایی را فراهم آورده است؟ آیا این رویه به گسترش سنت تفسیری صوفیانه انجامیده یا صرفاً در حد یک مدعاست؟ دریافت وحی یا الهام در ضمن عمل تفسیر چگونه ممکن است؟ از آنجا که اصل کنش تفسیر در چارچوب یک متن مقدس است آن متن چگونه می تواند محمل تجربه دینی و زمینه دریافت الهامات وحیانی برای عارف شود؟

کلمات کلیدی:

تفاسیر منظوم، نظم تفسیر، تداوم وحی، اعجاز نظم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1625154>

